

— D'acord Francisco, no poso pas en dubte l'estratègia d'emergència de la xarxa. Encara que no havia previst mai que la solució hagués de ser tan dràstica.

— La teva feina Josep, no és pensar com queda tot plegat. La teva feina és trobar-lo.

— Aviat ho has dit. Buscar un client del cafè que s'ha convertit en la institució més popular de la teva cafeteria, però que ningú no ha vist en els últims mesos.

— Si ho creus molt necessari, —digué en Francisco—, pots parlar amb el noi, però pensa que fins ara n'ha estat al marge.

— No Francisco, amb la possibilitat de desmuntar-ho tot d'aquí a tres dies, no ens convenen noves connexions.

— Si necessites homes, Josep, només has de dir-ho.

— Gent, dius?. Farien falta quinze homes per a controlar la sortida en cotxe de la ciutat, en moto un parell més, i a peu no cal dir-ho.

— Tampoc sabem si és a dins o si n'és fora.

— Bé Francisco, deixem-ho per ara. Pel que m'has dit tinc tres dies de coll per a trobar-lo. No me'n sobra cap, però espero sortir-me'n. Procura estar tantes hores com puguis prop del telèfon. Et trucaré.

En Josep ho resoldrà, pensà en Francisco, mentre el veia desaparèixer porta enllà. Sempre se n'havia sortit, i ara cà!, si fallés. Més valia no pensar-hi.

L'endemà no va arribar cap partida. El que preocupava en Francisco era la incertesa de no poder-ho saber ara amb antel·lació. Si no n'havia de venir cap més en els pròxims dies, no calia esperar les setanta-dues hores, ara ja moltes menys. Però també podia retornar abans d'aquest plaç i recobrar les brides de la xarxa.

Valia la pena ser optimista?. No ho sabia. Ja era ben fràgil l'organigrama, tanmateix. Només que la pedra angular se n'anés a donar una volta, tota l'arcada se n'anava en orris. Una estructura piramidal, però de cap per avall: si el vèrtex es trencava, la resta s'esmicolava darrera seu.

No hi havia la menor possibilitat de ser-ne l'hereu. D'això se'n dolia en Francisco, mentre s'esbravava esbatusant els clients amb el drap de cambrer, fent veure que treia la pols de la taula:

— Tot va bé? Ja us serveixen? —deia—, tot canviant de taula i rematant a cops de drap un altre pacient parroquià, que ho suportava amb resignació.

Moltes d'aquestes esbatusades poca-soltes, anaven dirigides —tot somniant despert— contra el cap de xarxa, o eren un intent oníric de redreçar una branca que s'havia adormit fent l'última distribució.

Si el deixessin sol ... Però les poques vegades que s'havia pres pregorratives, no tothom les havia aprovat. Sort que sempre, tenia a mà una clientela soferta per carregar-hi els neulers, i quan l'enuig passava de rosca, feia córrer entre els cambrers la seva consigna predilecta: nois, un duro més per consumició. Això sempre l'apacava. El diner, és el diner, la resta són romanços.

Tot plegat, l'havien posat en el n.º. 2 de l'aparell organitzatiu, sense demanar-ho ni saber de la seva existència. De bell antuvi havia comprès per presió fami-

liar, que la seva feina aniria dels fogons a la taula del client. Si algun cop havia comentat que bé podria dedicar-se als cotxes, la banca o bé a cuidar l'horta i el bestiar a la finca de Can Camps, prop del Tenes o a Can Bordons sota el Pla de la Calma, però li havien tret del cap. Tot ho havia vist més clar, després d'una trompa fenomenal, de panxa enlaire sota la bota de vi ranci de L'avencó, on anava amb l'excusa de jugar al "frontó" o banyar-se a la torre de la família.

Hem de pujar un graó li havien dit. Fa més de quatre-cents anys que atipem pagesos, i ara ens hem de preparar per a no fer més el pagès davant dels senyors. I fent un farcellet el van enviar tres anys a Madrid. L'Escola Oficial d'Hosteleria. Mai no va estar del tot content d'anar-hi. Però calia portar un títol a casa, per a deixar de ser una fonda de poble, i posar alguna estrella a la porta. Mentre perdia el temps tan lluny, el seu germà aprenia l'ofici als fogons de casa, cosa que ell, i vau la gràcia que li feia confessar-ho, encara no tenia massa per mà.

Quan el tenien amb el títol de l'escola, va haver de perfeccionar l'anglès, i també el francès per quatre que en venien. L'alemany hauria anat bé. Durant els darrers anys, l'hotel s'havia omplert de nipons i tedescos que muntaven indústries per la comarca. I ves quines coses, l'última noia de recepció que havien trobat, que parlava l'alemany com si l'hagués mamat, una preciositat que només de pensar-hi se li entelaven els ulls, se l'havia emportat un cap quadrat a la seva oficina.

Després d'arreglar tants mèrits i estudis, el consell familiar el va nomenar Director. Per a dirigir què? L'Hotel, sempre ara ple de família passejant a ple dret amb totes les testes coronades. A la cuina no hi pintava gairebé res, i el que remenava les cireres era el seu germà. Una vegada més s'adonava que pelar patates i netejar fogons era el millor ascendent davant del personal, i que els estudis eren un zero a l'esquerra. A l'administració tampoc hi pintava gran cosa, tot era dut amb mà de ferro. Més endavant el panorama familiar es va aclarir i li fou més planera l'entrada a la cuina, però encara ara, no es podia acostar ni a la caixa ni als llibres.

Vet aquí doncs que la seva principal feina com a Director, era escridassar el personal portes endins, encara que els crits es poguessin sentir quilòmetres a la rodona, per després sortir a fer la rialla i treure la pols als clients que anessin arribant.

Sort que el cap de casa, va cedir als raonaments de la mestressa. El noi gran necessitava alguna feina per a distreure's i realitzar-se, a part de continuar estovant clients amb amabilitat i una moral de pica-mata-lassos.

En Francisco fou emplaçat pel cap de casa tot un cap de setmana a la propietat de Vilassar, la fita on va començar la seva doble vida.

Allà podrem parlar amb tranquil·litat —li digué—. Quan hagis capit de què va la cosa, ens reunirem amb els altres que ens esperaran a una torre a prop.

Aquells dies van capgirar la seva vida, van ésser un autèntic punt-i-apart.

(Continuarà)